

חניך התנועה דינאל בלאו:

הורה ועתיד

עקביות עד הסוף

קשה לומר כי חייו של דינאל ריקים מתוכן גם בשאר ימות השבוע. הוא חובב רדיו נלהב, מבלה את כל זמנו הפנוי מ'שעורים ופעולות בהדרה'עבור' זה של אביו (לאחרונה עברה המשפחה לדירה החדשה ב'צפון תל-אביב), מקום שם הוא בונה מקלטירדיו קטנים ומנועים השמללים זעירים מסר'גים שונים.

הוא שואף להיות למהנדס חשמלאי ממש כמו אביו. הוא מקוה כי התנועה תתמוך בשא'פחו. גם תגלה התנועה שיש לי כשרון, תשלח אותי לטכניון.

ומה יקרה אם התנועה לא תגלה את כשרוני? דינאל שוקע בהרהורים: "יהיה זה משכר רציני. אבל בנתיים אינני רוצה לחשוב על כך."

דינאל אוהב לחשוב רק על דברים ממשיים. אחד הדברים הממשיים, הוא שרותו הצבאי. אולם גם כאן הגיע דינאל להחלטה ברורה: "מובן מאליו שאתגייס לנח"ל, יחד עם הגרעין שלנו." הוא אחד מחברי התנועה המעטים, שנשארו

החולצות הכחולות, אשר החליט ללבוש מאותו יום והלאה. מאז חלפו שנתיים, וכיום ממלא דינאל תפקיד פעיל בגדוד רבדים של התנועה. הוא אומר שהוא לא התחרט מעולם על אותה מסיבה, בה ביקר עם דן. "מצאתי כאן חיים חברתיים יפים בהרבה מאלה שיכולתי למצוא בכל מקום אחר. בחב'רות הסלוגניות אפשר למצוא רק ריקנות וסנוביות. כאן יש לחיים החברתיים שני צדדים — הצד הרציני והצד המשעשע."

דינאל לוקח חלק פעיל בשני הצדדים של חיי התנועה. הוא

מעגל-ההורה הסתובב בקן השומר-הצעיר בצפון תל-אביב. כאן, ובמעגלים הקטנים האחרים של שאר תנועות-הנוער, מתרכז רק מעוט קטן של הנוער העירוני. לא היה זה ריקוד מסביב למדורה. אולם המעגל הסתובב סביב גחלת לוחשת, בלתי-נראית לעין, אך ברורה לרוקדים: גחלת של אמונה כי עתיד המדינה, ועתיד הרוקדים עצמם, יבונה במסגרת הקיבוץ, הסותר כל הבעיות.

תנועות-הנוער החלוציות, אשר השומר-הצעיר הוא המושרש ביותר ביניהן, לוחמות מאז מלחמת העצמאות קרב-נסיגה מתמיד. בעוד שלפני קום המדינה היתה דמות הנער העירוני בן הבית האמיד, הנוטש הכל אחרי גזו והולך לקיבוץ, הדמות האידילית הרשמית של רוב חוגי הישוב, אפילו אם לא הלכו כולם בדרכה, הרי עתה להם מעגל-הרוקדים מלחמה נואשת נגד גיין קלי וסיד צ'ארית.

רבים חושבים שזהו קרב על משלט אביו. דינאל בלאו אינו חושב כך. לו ברור כי הקרב יוביל לנצחון.

חולצה לבנה בכיתה

הכל התחיל בכיתה הי של בית-הספר העממי. באותה תקופה התגורר דני בדרום תל-אביב. היו לו חברים טובים. הוא היה מאושר ומרוצה.

אולם פתע הרגיש דני כי הוא מתרחק ממרבית חבריו לל'מודים. במהרה הובררה לו גם הסיבה לכך: הם נשתנה, נגררו, כמו מרבית הנוער העירוני, לחברות הסאלוגניות. תחלה ליגלג דני על החולצות המשובצות של הנערים וגרבר'הניליון ושמלות-הנשף של הנערות. אחר הרגיש כי אין הוא יכול לסבול זאת. הוא התירד רק עם אחד התלמידים, דן. דן היה אחד המעטים שבאו לבית-הספר בחולצה לבנה-אנור'שית ומכנסיים קצרים. הוא היה שונה מכל החבורה הלבושה בהתאם לאופנה. כי הוא היה אחד מבני-העיר המועטים, שהשתייכו אל תנועות-הנוער.

באחד הימים הזמין דן את דינאל לבוא איתו למסיבת עונג'שבת, שנערכה בקן השומר-הצעיר. היה זה ערב גורלי בחייו של דינאל. הוא מצא בקן השומר-הצעיר את החברה בה רצה, את השירים והריקודים אשר רצה לרקוד ולשיר, ואת

בת העיר נורה ירושלמי:

סמכה והווה

בד, כי "התנועה לא נתנה לי כל סיפוק." מעולם לא ניסתה להצטרף לתנועה אחרת — הן לא עניינו אותה עוד. דעתה על תנועות הנוער מיגדרת בהחלט: "להצטרף לתנועת נוער, פירושו ללכת לקיבוץ, שאם לא כן, מה התועלת בהעמדת הפנים? אינני יכולה לסבול את הסנובים הרוקדים הורה, שרים שרים ולאחר מכן נשארים בעיר." היא עצמה לא הלך לעולם 'קיבוץ, משום שלעולם לא אסתגל לחיים הללו." אולם טעות היא לחשוב שכתוצאה מכל אלה נורה היא יצור בלתי-מאורגן בהחלט: נשארה עוד מסגרת אחת, הי'הולמת בהחלט את השקפותיה החברתיות — הלא היא החברה הסאלוגנית. בצורתה המגיבשת, היא יצור חדש, יחסית, ב'ישראל. היא נולדה זמן לא רב לאחר הולדת המדינה. יצור אותה אותם אלפי בני-הנוער שממש כנורה הרגישו שלגביהם, עירוניים מושבעים, ההצטרפות לתנועת הנוער היא שקר נפשי. הם חיפשו צורה חדשה של התארגנות חברתית, עם כל הנור'חיות וללא חבנות אישיות, שבישראל אינן מביאות לבעליהן שחר או כבוד — והתוצאה היתה החברה הסאלוגנית.

לחיות. לחיות.

דעותיה של נורה על הבעיות המעיקות על המדינה ועל הדור שאליה היא שייכת הן פשוטות, אבל כנות. היא, מצידה, יכולה לחיות גם ללא סוציאליזם. "אני סבורה", אמרה, "כי בעצם העובדה שאדם בונה את חייו בצורה מי-עילה וישרה הוא תורם את חלקו לחברה כולה. סיסמתי היא — חייה ותן לאחרים לחיות."

לחיות — כפיה של נורה — זהו מושג מוגדר מאד: ל'ל'

אדם רגיל מציב לו מטרה אחת. נורה ירושלמי אינה מס'תפקת בכך — היא רוצה להיות סופרת או עורכת דין, אולם לפעמים מתעורר בה החשק להיות לשחקנית, בעיקר לאחר שיצאה מהצגת סרס איטלקי.

נורה משתגעת אחרי סרטים איטלקיים, כמו רוב הנוער הישראלי המוצא בה'גשה בריאה ורעננה לחיים, ממש כמו זאת שלו עצמו. אולם נורה מחבבת, משום מה, כל דבר שמוצאו מארץ-המגף: היא לומדת איטלקית, חולמת על ביקור באיטליה, המוכרת לה מן הסרטים והציולומים.

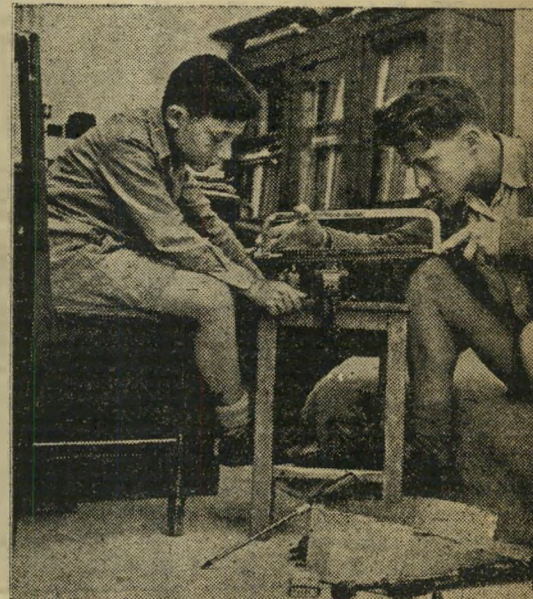
כלי חובות אישיות

החשק להיות סופרת מתעורר בה בשעות אחרות — שעות הבוקר השבתיות, אותן היא מבלה במיטה עד לשעה מאוחרת כשבידיה ספר, ספר מרתק. גיבורה הספרותי הי'נוכחי הוא דני פיסטר מזענת הקרב — עד לספר הבא.

ועורכת-דן? שאיפה זאת, בה כלולים נאומים חוצבי להבות בפני בית-הדין, מתעוררת בה בשעת הביקור בבית'משפט התל-אביבי. כי נורה היא אחת ממאות בני'הנוער התל-אביביים שנתפסו להרגל, החדש יחסית, לבלות את השעות הפנויות שבין השיעורים באולמות בית-המשפט.

היחה בחייה גם תקופה בה שאיפה להיות פסני'תרגנית, פסנתרנית מפורסמת. היא למדה שנים מספר לפרוט על פסנתר ולאחר מכן נסשה את הלימודים. מדוע? היא נרשמה לשעורי באלט, שגם אותם הוזיחה לאחר תקופה קצרה — "אינני זוכרת מדוע."

היא היתה גם חברה בתנועת הצופים. תקופה קצרה בל'

הריקת המתכת הבריחה את אביו של דינאל (מימין) מחדר-עבודתו. אחיו עוזר לו להפוך את החדר לבית-מלאכה.